

- 4) Herefter indgav varemærkeindehaveren en begæring om restitutio in integrum i henhold til artikel 78, stk. 2. Denne begæring blev indgivet mindre end to måneder efter varemærkeindehaveren selv modtog meddelelserne om annullation, men mere end to måneder efter at den retligt udpegede repræsentant havde modtaget dem.
- 5) Artikel 78, stk. 2, kræver, at begæringen skal indgives skriftligt inden to måneder fra ophøret af den hindring, der var årsag til den manglende overholdelse af fristen. Det med denne appel rejste spørgsmål vedrører fastsættelsen af datoen, hvorfra denne periode begynder at løbe.
- 6) Varemærkeindehaveren påstår, at den relevante dato er tidspunktet, da denne modtog meddelelsen. Varemærkeindehaveren havde selv gennem en tredjemand påtaget sig ansvaret for at betale fornyelsesgebyret. Det var først, da indehaveren faktisk modtog en sådan meddelelse, at denne opdagede fejlen og havde mulighed for at bringe hindringen til ophør.
- 7) Retten i Første Instans tiltrådte imidlertid Harmoniseringskontorets påstand om, at den relevante dato var modtagelsestidspunktet hos varemærkeindehaverens retligt udpegede repræsentant, som Harmoniseringskontoret havde sendt meddelelsen til. Harmoniseringskontoret påberåbte sig regel 77, som bestemmer, at »[e]n meddelelse fra Kontoret til den behørigt udpegede repræsentant har samme retsvirkning som en meddelelse til fuldmagtsgiveren«.
- 8) Varemærkeindehaveren har med denne appel påstået følgende:
- i) Formålet med ligestillingsbestemmelsen i regel 77 er at fastslå, at Harmoniseringskontoret har opfyldt sin meddelelsespligt, når den fremsender partens repræsentant en meddelelse vedrørende omstændigheder, i forhold til hvilke denne repræsentant har fuldmagt til at handle. Harmoniseringskontoret har derefter ikke pligt til at foretage sig yderligere. Dette er imidlertid ikke nogen relevant overvejelse i den foreliggende sag.
 - ii) I forbindelse med frister for betaling af fornyelsesgebyr er »hindringen« bragt til ophør i forhold til fristen, når varemærkeindehaveren selv og/eller den person, som denne specifikt har bemyndiget til at forestå betaling, reelt bliver opmærksom på den utilsigtede manglende betaling. Enhver anden konklusion ville gøre den pågældende bestemmelse indholdsløs: Navnlige vil professionelle repræsentanter altid kende til og forventes at kende til de relevante frister, således at Harmoniseringskontorets fremsendelse af en meddelelse til ham eller hende som hovedregel alligevel vil være irrelevant.
 - iii) Betaling af fornyelsesgebyret er en simpel pengeoverførsel, som ikke kræver retlig repræsentation. En part kan derfor selv betale gebyret eller bemyndige en anden person til at gøre det. Når en parts »repræsentant« — som har repræsenteret parten i sagen for Harmoniseringskontoret — ikke også har et specifikt ansvar for at betale fornyelsesgebyr, er meddelelsen om den manglende betaling til denne repræsentant uden relevans. Dette er ikke meddelelse til parten og kan ikke anses som sådan. Nævnte repræsentant er ikke retligt ansvarlig for at reagere på en sådan meddelelse (men kan videreende den til sin klient af professionel høflighed).
 - iv) I forhold til de faktiske omstændigheder sådan som dem i den foreliggende sag er en repræsentant i andre anliggender ikke den »behørigt udpegede repræsentant« i forhold til betaling af fornyelsesgebyret. Meddelelse til ham eller hende opfylder derfor ikke kravene i regel 77 og gør ikke ligestillingsbestemmelsen anvendelig.
 - v) Sammenfattende er den relevante person, der skal tages hensyn til, personen med ansvar for at udføre den pågældende handling. Først når denne person bliver opmærksom på den manglende overholdelse, kan den relevante frist for at indgive begæring begynde at løbe.
 - vi) Om end bestemmelserne i den europæiske patentkonvention ikke er bindende i fællesskabsretten, er det dog klart, at de har en stærkt vejledende karakter. Når der fra Den Europæiske Patentmyndighed foreligger retspraksis om en tilsvarende formulering, er det meget ønskeligt, at fortolkningen er den samme. Hvis fortolkningen er en anden, må enten den ene eller den anden fortolkning være forkert. Appellanten har gjort gældende, at de parallelle afgørelser fra Den Europæiske Patentmyndighed er korrekte, hvad også gælder deres begrundelse.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).

Appel iværksat den 26. november 2009 af AceaElectrabel Produzione SpA til prøvelse af dom afsagt den 8. september 2009 af Retten i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-303/05, AceaElectrabel Produzione SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-480/09 P)

(2010/C 24/70)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: AceaElectrabel Produzione SpA (ved advocati L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi og E. Marasà)

De andre parter i appelsagen: Electrabel, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- De for første instans fremsatte påstande tiltrædes eller, subsidiært, at sagen hjemvises til Retten i Første Instans i henhold til artikel 61 i statuten for Domstolen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

- 1) Der er sket en forvanskning af klageadgangene og foretaget urigtig retsanvendelse, ligesom begrundelsen er urimelig og selvmodsigende hvad angår identificeringen af støttemodtageren og vurderingen af Kommissionens skønsmålinger ved identificeringen af støttemodtageren.

Med det første anbringende har appellanten AceaElectrabel Produzione SpA (»AEP« eller »appellanten«) anført alvorlige mangler ved dommen, for så vidt Retten har afvist anbringendet vedrørende urigtig identificering af støttemodtageren, som var en subjektiv forudsætning for i den foreliggende sag at anvende det princip, der følger af »Deggendorf-dommen« (hvorefter udbetalingen af en ny støtte, der i sig selv er fundet forenelig, i bestemte tilfælde kan udsættes, indtil en tidligere ulovlig støtte til samme virksomhed er blevet tilbagebetalt). For det første har appellanten anfægtet, at dette anbringende skulle afvises, for så vidt som det vedrører en tilsidesættelse af artikel 88 EF og forordning nr. 659/99⁽¹⁾. AEP har gjort gældende, at Retten har gengivet denne del af anbringendet urigtigt, hvorved appellanten udelukkende har villet anfægte den urigtige identificering af støttemodtageren som en af de typiske mangler ved den administrative retsakt. Retten har, ved at fastslå at spørgsmålet om tilsidesættelse af reglerne om tilbagesøgning af støtten ikke har betydning for sagen, gengivet argumenterne til støtte for denne del af dette anbringende urigtigt.

Endvidere har sagsøgeren anfægtet dommen, for så vidt den ikke kritiserer beslutningen på trods af den alvorlige fejl, der består i, at AEP (modtager af den nye støtte) identificeres med sammenslutningen ACEA (modtager af den ikke tilbagebetalte støtte), som er støttet på den urigtige, ulogiske og selvmodsigende anvendelse af begrebet om en virksomheds-sammenslutnings økonomiske enhed, der er udviklet i fællesskabsretspraksis. Appellanten har anfægtet, at dette begreb kan anvendes på et joint venture, der kontrolleres af to forskellige sammenslutninger (hvilket er tilfældet med AEP), eftersom fast retspraksis vedrørende virksomheders økonomiske enhed udelukkende vedrører tilfælde med flere virksomheder, der alene kontrolleres af én økonomisk enhed. Fejlen er så meget desto mere alvorlig, eftersom Retten har fundet det uden betydning, at 70 % af AEP's kapital ejes af en anden økonomisk sammenslutning, som ikke har nogen forbindelse med modtageren af den ikke tilbagebetalte støtte. Retten har endvidere foretaget en urigtig anvendelse af begrebet om en driftsmæssig selv-

stændig virksomhed, idet den har fastslået, at appellanten ikke kan anses for at være driftsmæssig selvstændig, eftersom den er underlagt to virksomheders fælles kontrol.

- 2) Klagemulighederne er forvansket, der er foretaget en urigtig retsanvendelse, og begrundelsen er utilstrækkelig hvad angår appellanten argumenter om rækkevidden af Deggendorf-dommen med henblik på vurderingen af den foreliggende sag.

Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at dommen foretager en urigtig anvendelse af Deggendorf-dommen, idet den bekræfter Kommissionens vurdering, også hvad angår tilstedeværelsen af det objektive krav for anvendelsen af Deggendorf-dommen. Appellanten har særlig anfægtet Rettens argumentation, for så vidt den fastslår, at Kommissionen ikke var forpligtet til at fremlægge præcise og omfattende beviser for, at kumuleringen af den første og anden støtte ville have en skadelig virkning på samhandlen i Fællesskabet, som kunne gøre den nye støtte uforenelig med fællesmarkedet. Bevisbyrden for vurderingen af en anmeldt støttes forenelighed kan ikke vendes efter behag, navnlig når Kommissionen ikke har anvendt de instrumenter, som procesreglementet stiller til dens rådighed. Retten har ikke taget stilling til sagsøgerens argumenter og har ukritisk tiltrådt Kommissionens beslutning. Endelig har Retten hverken forstået eller taget stilling til sagsøgerens anbringende for så vidt den bemærkede, at Deggendorf-dommen ikke tilsigter at skabe et instrument til at straffe de virksomheder, som ikke har tilbagebetalt en tidligere støtte, men udelukkende at undgå at kumuleringen af støtte hos ét selskab kan skade samhandlen i Fællesskabet, som kan gøre den nye støtte uforenelig, indtil den tidligere støtte er tilbagebetalt.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 27. november 2009 — Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik

(Sag C-481/09)

(2010/C 24/71)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved S. Pardo Quintillán og M. Thomannová Körnerová, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Tjekkiske Republik